

обољења. Цитирам: 'Ако имате проблем са крвним притиском морате избегавати неке положаје. Постоје положаји који стимулишу штитну жлезду и ако имате било какве проблеме са њом, ови положаји вам могу наштетити. Неки тешки положаји, као стајање на глави смеју да се раде само кратко

време, јер ако се одржавају предуго то такође доводи до проблема, повређују се танки крвни судови мозга, долази чак и до делимичне повреде мозга'. Ово сведочи особа која је била унутар те традиције, да чак и чисто физичке вежбе нису безопасне.

свешти Пајстије Свешћоторац УСРДНИ ПОСТ

Постећи човек показује своје добровољење. Из усрдности се подизава и Бог му помаже. Али ако то чини на силу и каже: „Шта да радим, петак је, па је ред да постим“, мучиће се. Међутим, ако му је јасан смисао поста и ако пости из љубави према Христу, радоваће се. „На овај дан“, треба да помисли, „Христос је био распет: ни воде Му нису дали да попије. Давали су му сирће. Ни ја нећу пити воде целога дана.“ Ако то чини, онда ће осетити у себи узвишену радост од онога ко попије најкуснији освежавајући напиток!

А видиш, многи мирјани ни на Велики Петак не могу да посте, чак ни на тај један дан. Али пред неким министарством могу да седе по цео дан и штрајкују глађу због неког ђефа, да нешто постигну. Тамо их бодри ђаво. То што чине је самоубиство. Други пак, када дође Васкрс, радосно и из све снаге поју „Христос воскрес“ јер ће добро да једу. Личе на Јудејце који су Христа хтели да начине краљем, јер их је нахранио у пустињи[1].

Сећате ли се шта каже Пророк? „Проклет био ко немарно ради дело Господње.“ (Јер. 48,10) Једно је када неко има добру вољу да пости, али не

може, јер му, ако не једе, дрхте ноге, пада у несвест не помаже му, дакле, његова издржљивост, или здравље итд. – а друго је када има снаге и не пости. Где је онда добра воља? А жалост онога који жели да се подизава, а не може, надомешта подвиг и он има већу плату од онога ко има одважности и подизава се, јер тај осећа и задовољство. Данас је дошла једна сиротица од неких педесет пет година сва уплакана, јер не може да пости. Муж се од ње развео. Имала је једно дете и изгубила га у саобраћајној несрећи, па је остала сама. Мајка јој је умрла, нема где ни да станује ни где да се храни, па је узимају жене да им ради за стан и храну. „Имам велики грех на савести, оче“, рече ми та сиротица, „јер ништа не радим: а најгоре од свега је што не могу да постим. Једем шта ми дају. Понекад ми средом и петком дају посну храну, али често ми дају мрсну, а ја сам принуђена да је једем, јер се исцрпљујем и не могу да стојим на ногама.“ „Једи“, рекох јој, „ако не можеш да издржиш.“ Човек треба да испита своје могућности. Ако види да не може да издржи, нека поједе још нешто. „Измери самога себе“ каже преподобни Нил.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ НИКОЛАЈ МИРИКИЈСКИ

Лк. 6, 17 - 23; зч. 24; Јев. 13, 17 - 21; зч. 335.

свешћеномученик Данил (Сисојев)
СВЕТИ НИКОЛАЈ КАО МИСИОНАР

„...У Житију светог Николаја описује се страшни догађај. Николај је дванаест година био пастир у тамници. У време Диоклецијанових прогона 304. године био је бачен у тамницу. Све које су бацали у тамницу Николај је учио хришћанству, у тамници је служио Божанску Литургију, бодрио мученике који су ишли у смрт за Христа. Молио се да и њега Господ удостоји мученичког краја, али му Господ није услишио молитву. Изишавши на слободу свети Николај је потврдио своје пастирство учећи хришћане вери и чувајући их од лажних учења. Многи мисле да добар пастир треба да буде само добар али не и строг. Међутим, добар пастир ако види да је овца кренула да једе отровну траву дужан је да узме прут и да је отера са тог места. Овца ће узнемирено блејати, говорити да су нарушена њена уставна права, али ће ипак, остати међу живима. Пастир је

дужан не само да проповеда Јеванђеље, већ и да обуздава јереси.

Житије Николаја Чудотворца говори да је изишавши из затвора на слободу одмах наишао на Савелијеву јерес. Живео је у трећем веку свештеник Савелије који је учио да су Отац, Син и Свети Дух – једна и иста личност. Не три „Ја“, не три самосвести, већ један Бог, Који ставља три маске. Против овог лажног учења које противречи Јеванђељу устао је свети Николај и врло брзо га искоренио. Штавише, показао је своје пастирство јер је, као и Христос, отишао у туђе двориште.

Како се код нас често према људима из секти? Говоре да су то лоши људи, који разарају културу, одвајају људе од породице, државе – све ово је тачно! Они су заиста разрушитељи.

Међутим, шта треба да ради истински пастир? Он је дужан да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

приведе секташа у Православље. Како говори један наш савремени мисионар, отац Олег Стењајев: која је победа најбоља над сатанистима? Када сатаниста постане православни хришћанин!

Управо је тим путем пошао свети Николај Мирликијски. Отишао је у заједницу маркионита, јеретика који су одбацивали половину Библије, цео Стари Завет, беседио са два

да хришћане треба да се ограниче својом заједницом. Након прекида гоњења на хришћане он је окупио целу своју хришћанску заједницу и отишао на незнабожачки празник Артемиде. На том празнику је око идолишта незнабожачке богиње почео да пева хришћанске песме. Демони који су били у идолишту су истог тренутка побегли. Свети Николај је ушавши, разорио

Невоље које су неопходне за човеково спасење он може да прихвата теже или лакше, у зависности од свог устројства. Ако човек прими на веру реч Божију о нужности и неизбежности невоља за спасење, ако је свестан својих безбројних грехова речју, делом, помишљу, ако буде сматрао да је заслужио не само невоље које су му послате, већ и много веће, ако се смири пред Богом и људима – муке ће постати мање; а затим ће се у човеку родити оно што је драгоцене од читавог света са свим његовим земаљским радостима, што, по речима апостола Павла: око не види, ухо не слиша, и на сердције чловјека не взидоша, јаке уготова Господ љубљашчим Јего. Ако човек буде роптао на невоље и болести, ако буде тражио виновника ових невоља међу људима, демонима, околностима, ако свим средствима покуша да их избегне, непријатељ ће му у томе помоћи, показаће му наводне виновнике (руководство, поредак, комшије итд. итд.) пробудиће непријатељство и мржњу према њима, жељу за осветом, жељу за вређањем итд. итд. А кроз то ће душу таквог човека бацити у мрак, очајање, безнадежност, жељу да оде на друго место, да се сакрије макар испод земље, само да не види, да не чује наводне непријатеље, а у ствари, слушајући и наслађујући свог истинског смртног непријатеља – ђавола, који му сугерише све ово зло и који жели да га погуби, понекад доведе чак до самоубиства, односно сигурне погибелји.

иџуман Никон Ворјобјев

епископа-јеретика и, обративши их у Православље, присајединио Цркви и читаву њихову заједницу.

Пастирска ревност светог Николаја се показала и у односу на незнабошце. Он није сматрао

идолиште и на његовим рушевинама подигао хришћански храм у коме је касније и био сахрањен. Овај храм се и до данас сачувао, налази се у турској области Анталија...“

свешћеник Георгије Максимов

НЕКЕ МАЛО ПОЗНАТЕ ЧИЊЕНИЦЕ У ВЕЗИ СА ЈОГОМ

Око јоге постоји јако много измишљотина. Главна измишљотина која је врло укорењена је да је јога врло корисна за здравље. Чињенице показују да то не одговара стварности. Осамдесетих година прошлог века у Индији је спроведен први, свеопшти здравствени преглед становништва и занимљиво је да су резултати показали да јогици, то јест, људи који су јоги посветили цео свој живот живе у просеку мање од становника Индије и страдају од гомиле болести, на пример, утврђено је да имају катаракту зато што се фокусирају на сунце, имају проблеме са зглобовима, артритисе и артрозе због честог заузимања дуготрајних неприродних положаја. Јогини страдају од великог броја обољења горњих дисајних путева, гастроинтестиналног тракта пошто сваки дан врше клизме, испирају посебним раствором носну дупљу. На тај начин слузокожа носа, желудца и црева бива практично уништена. Показало се да јако пуно јогица, иако дају завете безбрачности, болује од полно преносивих болести. Јогини који не желе да се предају блудној страсти врло често себе подвргавају кастрирању на најужасније начине.

Што се тиче оздрављујуће праксе јоге, то је прилично сумњиво. Чак што се тиче и чисто физичке стране. Јер, да поновим, многи говоре: ‘Да,

јога је нешто индијско, туђе нама и несхватљиво, али по-мало физичких вежби је могуће’. Сећам се да сам једном у возу имао сапутнике у вагону, световни људи са којима сам разговарао током пута. Испоставило се да су они практиковали јогу, један од њих ми је рекао да је њен инструктор Русиња која се врло темељно бави тим и говори: ‘Мислим да је због свега тога полудела’, његова сапутница се сложила са закључком да темељно бављење јогом доводи до психичких поремећаја али су притом обоје били уверени да је могуће по мало бавити се јогом. Ако се помало баве, биће све у реду. Рекло би се ако нешто у својој савршеној варијанти доводи до тога да већ они сами сведоче као о нечему што не би желели да достигну, тешко да ће и у малим дозама тако нешто бити од користи.

Волео бих да цитирам жену која је Индијка по националности, Христина Мангала Фрост. Она се родила у тој традицији, од детињства је упила сву праксу јоге, затим је примила хришћанство, на почетку протестантизам, затим Православље и сада већ другим очима гледа на све то, већ као човек који све то познаје изнутра. Она такође упозорава, посебно на то да чак чисто физичке вежбе јоге могу да нанесу штету посебно ако човек већ поседује одређена